

"Marcela," představila se nejistě a téměř kajícně.

"Ivan Toman," zareagoval stereotypně jako po každém zazvonění telefonu, a teprve poté si uvědomil, kdo volá. "To jsi ty, Marcelo?" nechtěl věřit tomu, že by se někdy i po tolika letech ozvala.

"Ano, já," nedokázala potlačit provinilý tón, alespoň jak jej on v tom okamžiku vnímal.

Nevěděl, co v té chvíli říct, a proto začal nervózně přecházet po obývacím pokoji, pokud šňůra od přístroje stačila, raději čekal, co se dozví, proč mu volá.

"Jsem na letišti v Heatrow," využila jeho zaváhání a pokusila se převzít iniciativu. "Vadilo by ti, kdybych se u tebe stavila?" přesto volila opatrná a časově neohraničená slova.

Kolikrát už od ní slyšel, jestli by mu něco nevadilo?

A kolikrát, vlastně možná vždycky, jí vyhověl?

I přes všechny peripetie.

"Proč by mi to mělo vadit?" řekl neutrálně spíš teď někdo neznámý za něho, což by si i rád Ivan myslel, jako by zapomněl, co mu provedla, jak ho i možná do smrti znepřátelila s jeho vlastním synem, i když on se na tom incidentu podílel pravděpodobně víc než ona samotná.

"A přijedeš pro mě na letišti?" už začal mít z jejích proseb pocit, kdyby stále neměla zkroušený hlas, že ho začala poznenáhlu dirigovat. "Nejde o peníze, ale nerada bych se před tvým domem dohadovala

s nějakým taxikářem," nezapomněla a zároveň využila, jakou tahle branže měla v našem hlavním městě už světově známou pověst.

"A v kolik přiletíš?" zeptal se zaraženě a nepříliš vstřícně, jako by tomu jejímu náhlému zmrtvýchvstání stále nevěřil.

"V 11,35," odpověděla pohotově a v jejím hlase už byla patrnější určitá sebejistota. "A mám dost věcí, takže vezmi, prosím tě, vozík!" nezapomněla s ženskou praktičností poznamenat.

„Myslíš přívěsný za auto?“ dokonce se jí podařilo ho trochu vyvést z míry.

„Ne!“ zasmála se zdrženlivě, protože si nebyla jistá, jestli si z ní nedělá legraci.

„Já totiž žádný nemám a ani přívěsný zařízení k autu... A neznám nikoho, od koho bych si ho narychlo půjčil...“

„Ne, myslím ten letištní, zavazadlový, na kufry!“ vyvedl ji z konceptu málem i on.

"Tak dobře," souhlasil Toman už nepříliš nadšeně, ta poznámka o její bohatší cestovní výbavě věstila nebezpečí.

"Moc ti děkuju, Ivane! A moc už se na tebe těším!" chtěla si ho tou větou naklonit, ale pro jistotu okamžitě vypnula mobil, aby si náhodou svůj souhlas nerozmyslel.

Ivan zapadl unaveně do křesla a sám se nad svým počínáním rozesmál. Už nemělo smysl si dodatečně vyčítat vlastní nenapravitelnost a někdejší předsevzetí *Nikomu nic neslibovat!*, které

měl kdysi před lety dokonce napsané velkým písmem na kartičce u telefonního přístroje

Za oknem začal hustě padat sníh, nový rok mu tedy nezačíná zrovna nejnadějněji. A to právě v situaci, kdy se konečně chytil a mohl se znovu prosadit ve své profesi. Na což už málem v blížící se sedmdesátce rezignoval.

Co se mohlo stát tak vážného, že se chce Marcela objevit v Praze? První, co Ivana napadlo, jestli se něco vážného nestalo s jeho synem a ona ho na tu zlou zprávu letí připravit. Ve srovnání s minulostí se určitě nechovala tak suverénně. Ale co by to muselo být tak strašného, že by Petr nenašel odvalu ozvat se sám? Nebo má z rozhovoru s ním větší strach než ona? Cítí se větším viníkem, jak si vlastně myslí i jeho otec?

Ivan se zvedl z křesla, šel do své pracovny a s navyklou jistotou vytáhl z jedné zásuvky pracovního stolu poslední Petrův dopis, protože ho kdysi dost často četl, jako kdyby chtěl najít nějakou hlubší příčinu, objevit klíč k tomu, proč ho s Marcelou tak podvedli. A navíc tak flagrantně, v jeho vlastním domě, kdy museli počítat s tím, že je může objevit, třeba úplně bezděčně, nevědomky, jak se také i stalo

Tati,

je to jistě na první pohled ode mne svinstvo. Ale snad sis, proboha, nemyslel, že by Tvůj vztah s Marcelou mohl trvat věčně. Pochop to u mě z čistě komerčního hlediska. Možná v případě, kdyby byla přece

jen o něco starší a neměla takové vzdělání a neznala tolik jazyků. Třeba byla v podobné situaci, jako je její matka. Prosím Tě však, abys mé rozhodnutí pochopil opravdu z komerčního hlediska. A u Marcely jako východisko z její nejednoduché situace. Jistě ti neušlo, že v tomhle případě jde o tzv. nový fenomén. Marcela nebude pro mě nic jiného než donna - ogetto. Děsně se to překládá jako žena - objekt. Na jejich najímání existuje všude ve světě, alespoň v tom západním, stovky zprostředkovacích kanceláří. My jsme se na tom dohodli s Marcelou sami. I když takový vztah má pochopitelně své potenciální konsekvence. Ale všichni jsme přece objekty tohoto systému a světa. Dříve, když jsem ještě žil v republice, se tomu u nás říkalo jednodušeji, že takovej už je život. Ale aniž bychom museli být zrovna cyniky, on život takovej opravdu je, tati!

Petr

Teprve nyní si Ivan Toman všiml, že už tenkrát začínal mít jeho syn styl vyjadřování typický pro emigranty nebo lidi dlouhodobě žijící v zahraničí, to je spojování spisovné a postupně zastarávající lidové češtiny. Poprvé si to Ivana uvědomil, když kdysi dávno četl Voskovcovy dopisy Werichovi nebo rozhovor s ním, jak jej autenticky zachytil někdy v sedmdesátých letech Antonín Jaroslav Liehm v Pelikánových Listech.

Zůstala ale Marcela po celou tu dobu vůbec s Petrem? Po něm jako kdyby se slehla zem. Samozřejmě Ivan Toman o jeho existenci věděl,

Petr byl v kontaktu s jeho dalšími dětmi, s Evou i s Martinem, takže se od nich o něm zprostředkovaně to nejzákladnější dozvídal. Petr nezapomněl ani posílat obligátní lístky k jeho narozeninám, svátku, k Vánocům a k Velikonocům, ale to bylo od něho tak všechno. S dárkem se nenamáhal ani při otcových kulatých narozeninách. Omezil se jen na stručné blahopřání, nikdy nepřipsal třeba jen jednu větu post skriptum o Marcele. Ani děti se o ní, asi ze slušnosti nebo ještě pravděpodobně z nechuti, protože ji neměly rády, zvláště dcera, nikdy o ní nezmiňovaly, a Ivan se neodvážil se na ní kohokoli z nich zeptat sám, aby je zbytečně neprovokoval.

Ivan pomalu a jistě propadal psychóze, že se Petrovi něco stalo. A ona na tom má zásluhu, že mu nedokázal odpustit, napsat mu nebo zavolat, smířit se s tím, že mu Marcelu odvedl. I ona si zpočátku telefonického rozhovoru nepočínala příliš svrchovaně. Měl by jí ještě hned teď zavolat, co se stalo, v paměti telefonu určitě číslo jejího mobilu zůstalo. Ale možná už jde k letadlu a pro změnu by ji tím zavoláním vyděsil on. Sice by zjistila, že ji volá, ale ona by mu z paluby letadla už zavolat nemohla. Asi opravdu půjde o něco vážnějšího, když se odhodlala mu zavolat až těsně před odletem, jako kdyby z Londýna prchala. Nebo v tom byl záměr, aby spolu nemohli vážněji komunikovat, počítala jako vojáci s momentem překvapení, bála se, aby ji od cesty svým absolutně odmítavým postojem neodradil.

Ke všemu dobrému i špatnému, ale určitě symbolickému, se na kdysi novém a dnes už notně obstarožním a málo používaném videu ozvaly